

[Justitsministeren]

Hovedpunktet i lovforslaget er, at der som noget nyt indføres en adgang til at kunne beskikke en advokat for ofre for voldsforbrydelser. Den beskikkede advokat skal sørge for at opføre et eventuelt erstatningskrav og skal endvidere yde den pågældende en bistand og støtte af mere almen karakter både under politiets efterforskning af sagen og under en senere behandling af sagen i retten. Udgifterne til sår til den beskikkede advokat skal afholdes af det offentlige.

Samtidig foreslås en udvidelse af den gældende ordning med advokatbeskikkelse i voldtægtssager, således at der bliver en adgang til at beskikke en advokat for den forurettede ikke blot i voldtægtssager, men ved alle sædelighedsforbrydelser.

Endvidere foreslås, at den forurettede i voldtægtssager skal kunne bestemme, at dørene skal lukkes, når den pågældende afgiver forklaring i retten.

Ud over de foreslåede lovregler vil der som omtalt i lovforslaget bl.a. blive udarbejdet en vejledning til personer, der har været udsat for voldtægt og andre grove sædelighedsforbrydelser. Vejledningen vil indeholde oplysninger om offerets rettigheder og muligheder for bistand af lægelig og psykologisk art m.v.

Det kan endvidere nævnes, at Justitsministeriet vil fastsætte nærmere regler for politiets behandling af sager om meddelelse af polititilhold til personer, der forulemper andre ved f.eks. voldelig adfærd.

I øvrigt er der iværksat forsøgsordninger i en række politikredse om et mere formaliseret samarbejde mellem politiet og de sociale myndigheder i sager om husspektakler og lignende, således at der kan tilbydes en aktiv og socialt orienteret bistand til begge parter i disse sager på et så tidligt tidspunkt som muligt.

De foreslåede regler bygger på en betænkning fra et udvalg, som jeg nedsatte i juni 1983 på baggrund af en henvendelse fra Ligestillingsrådet, Danske Kvinders Nationalråd og Dansk Kvindesamfund. Udvalget har haft vice-retspræsident, nu højesteretsdommer Marie-Louise Andreasen som formand og har i øvrigt bestået af repræsentanter for bl.a. politiet, anklagemyndigheden, domstolene, advokaterne og kvindeorganisationerne.

De nye bestemmelser og initiativer skal ses som et led i regeringens bestræbelser for at be-

kæmpe kriminaliteten og forbedre ofrenes stilling, således som det bl.a. er sket gennem de øgede muligheder for erstatning til ofre for voldsforbrydelser, som blev indført i 1985, og den i sommeren 1987 ikrafttrådte lov om en udvidet adgang til varetægtsfængsling i grove voldssager.

Der er som bekendt almindelig enighed om, at det er vigtigt, at der skabes betryggende retsgarantier for lovovertrederne. Det er imidlertid efter min opfattelse mindst lige så vigtigt at fortsætte og forstærke bestræbelserne for at hjælpe ofrene, således som der lægges op til med dette lovforslag.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og de ledsagende bemærkninger, skal jeg hermed anbefale forslaget til det høje Tings velvillige behandling.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Herved tillader jeg mig for det høje Folketing at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af retsplejeloven, lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. og lov om retsafgifter. (Arrest og forbud, appel i fogedsager m.v.).

(Lovforslag nr. L 12).

Lovforslaget er i alt væsentligt uændret i forhold til det lovforslag, som jeg fremsatte den 18. december 1987.

Lovforslagets hovedformål er at gennemføre en almindelig revision og modernisering af retsplejelovens fogedretlige regler om arrest og forbud og i den forbindelse foretage en skærpe af betingelserne for at kunne benytte disse såkaldte foreløbige retsmidler. Endvidere foreslås en ændring af reglerne om appel i fogedsager.

De foreslåede regler bygger på Retsplejerådets betænkning om arrest og forbud.

Det har givet anledning til kritik, at *arrest* som et foreløbigt retsmiddel kan misbruges, navnlig i tilfælde, hvor arrestbegæringen alene støttes på, at kreditor (rekvirenten) har en forfalden fordring på skyldneren. Her kan arresten anvendes som et pressionsmiddel mod skyldneren og som en genvej til et hurtigt udlæg på grundlag af et retsforlig, der indgås under arrestforretningen.

På denne baggrund foreslås det at skærpe betingelserne for at kunne foretage arrest ved at stille krav om, at kreditor i fogedretten skal an-

[Justitsministeren]

tageliggøre, at muligheden for senere fyldestgørelse vil blive væsentligt forringet, hvis arrest ikke foretages. Kreditor kan f.eks. henvise til, at skyldneren vil tage varigt ophold i udlandet eller foretager usædvanlige forretningsmæssige dispositioner.

Anvendelsen af *forbud* har i de senere år givet anledning til omtale og kritik navnlig i de såkaldte benzinsager, hvor benzinselskaber har fået nedlagt forbud over for en række benzinformidlere, fordi de havde indgået overenskomst om forhandling af benzinprodukter fra et andet benzinselskab.

Baggrunden for kritikken er bl.a., at det efter de gældende regler er en tilstrækkelig betingelse for nedlæggelse af et forbud, at en ret kan være krænket. Kan man ikke føre bevis herfor, kræves blot, at der stilles sikkerhed for den skade og ulempe, som forbudet mod at foretage bestemte handlinger kan forårsage.

Der foreslås derfor en begrænsning i adgangen til at få nedlagt fogedforbud ved at skærpe beviskravene, således at forbud kun kan nedlægges, hvis det godtgøres eller sandsynliggøres, at betingelserne herfor er opfyldt.

Endelig foreslås en forenkling af *appelreglerne i fogedsager*, således at kære bliver den eneste appelform i fogedsager, men med en videre adgang for Landsretten til at bestemme mundtlig forhandling. Denne appelform vil i mange tilfælde være billigere for parterne og muliggøre en arbejdsmæssig lettelse for landsretterne.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og de ledsagende bemærkninger, skal jeg hermed anbefale forslaget til det høje Tings velvillige behandling.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Hermed tillader jeg mig for det høje Ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om erstatning for atomskader. (Forhøjelse af erstatningsbeløb m.v.).

(Lovforslag nr. L 13).

Forslaget svarer til et tilsvarende regeringsforslag i folketingssamlingen 1987-88, som ikke nåede at blive færdigbehandlet. Lovforslaget har til formål gennem en væsentlig forhøjelse af erstatningsbeløb m.v. at forbedre de skadelidtes erstatningsretlige stilling i tilfælde af atomuheld.

Der er i øvrigt sket en interessant udvikling, siden lovforslaget sidst blev fremsat, idet der i september 1988 er blevet undertegnet en ny såkaldt fællesprotokol vedrørende anvendelse af de såkaldte Wien- og Pariskonventioner om atomerstatning.

Denne fællesprotokol vil, når den er ratificeret af de berørte lande, populært sagt bygge bro mellem de erstatningsregler, som gælder i de østeuropæiske lande, og de regler, som de vestlige lande har tilsluttet sig. Fællesprotokollen vil, når den er ratificeret, betyde, at danske statsborgere for eksempel ved en ulykke af den karakter, der indtrådte i Tjernobyl i 1986, vil have mulighed for at opnå erstatning fra det pågældende fremmede land, selv om dette ikke som Danmark har ratificeret Pariskonventionen.

Som fremhævet i lovforslagets bemærkninger agter regeringen at ratificere den nye fællesprotokol snarest muligt efter vedtagelsen af dette lovforslag.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og bemærkningerne hertil, skal jeg anbefale forslaget til det høje Tings velvillige behandling.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Jeg skal hermed tillade mig at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om skattemyndighedernes organisation og om klageadgang m.m. (Skattestyrelsesloven). (Appelbegrænsning m.m.).

(Lovforslag nr. L 14).

Lovforslaget går ud på at lade retsplejelovens regler om syn og skøn finde anvendelse allerede under Landsskatterettens behandling af en klage over en skatteansættelse.

Endvidere går lovforslaget ud på at begrænse det offentlige adgang til at appellere landsretsdomme, der er gået skattemyndighederne imod, til Højesteret. Efter forslaget skal appel til Højesteret kun kunne ske, hvis sagen er principiel eller særlige grunde i øvrigt taler for appel.

Lovforslagets del angående indførelse af syn og skøn i landsskatteretssager er en genfremstilling af lovforslag L 54, der var til 1. behandling her i Tinget den 4. november 1987.

Den del af lovforslaget, der angår appelbegrænsningen for det offentlige, svarer til den model, som arbejdsgruppen om appelbegrænsning for det offentlige i skattesager har opstillet i arbejdsgruppens betænkning nr. 1105/87.